

komme disse Andragender. Da Indenrigsministeren saaledes i Rigsdagsamlingen 1854—55 havde fremsat det Lovforslag, der førte til Loven af 13de April 1855 om Forbud mod Borttagelse af Sten, Ler, Sand, Grus o. desl. ud for de Staten tilhørende Rystejendomme, hvor der fandtes Fyretablissementer og lignende offentlige Anlæg, vægrede han sig ved at imødekomme de indkomne Andragender om at udvirke en tilsvarende Bemyndigelse til at forbyde Borttagelse af saadant Materiale ud for private Rystejendomme, der paa lignende Maade truedes af Havet, og henviste de private Ejere til at værgе sig, som de bedst kunde, ved Fjogedforbud og Skadeserstatningsføgsmaal. Ligeledes modsatte Ministeren sig et i Samlingen 1859—60 i Folketinget indbragt privat Lovforslag om at tillade Rystejerne med Samtykke af Kjøbenhavns Magistrat eller Amtmanden at nedlægge et almindeligt Forbud mod Borttagelse af Sten, Grus, Sand o. desl. og Forslaget nægtedes derefter Overgang til anden Behandling. Til sidst fremkom Regeringen dog i Rigsdagsamlingen 1861—62 med det Forslag, som i en meget ændret Stikkelse blev til den nugældende Lov af 23de Januar 1862, hvorved der gives Ejere og Brugere af Rystejendomme Udgang til efter Erøgtning af de i hver Kommune ansatte Strandhusemænd og under Appel til Landvoesenskommissionen at nedlægge et almindeligt Forbud mod Borttagelse af Sten, Ler, Grus, Sand o. desl. fra Forstranden i en saadan Nærhed af Ejendommene, at disse derved udsættes for Bestadigelse af Havet.

Den Ordning, der blev truffen ved Loven af 23de Januar 1862, er i de senere Aar befunden utilfredsstillende baade af dem, der søge Erhverv ved Optagelse af de omhandlede Materialer fra Forstranden, og af Rystejerne. Fra de førstnævntes Side klages der navnlig over, at deres Interesser i alt for høj Grad tilsidefattes af de anordnede Strandhusemænd, der som oftest mangle tilstrækkeligt Kendskab til at bedømme, om Forbud virkelig er nødvendigt, og ere alt for tilbøjelige til ensidig at tage Hensyn til Rystejernes Interesser og Dunster og paa-

byde Fredning i større Omfang, end der virkelig er Grund til. Dertil kommer, at Bestemmelsen om, at Paataalen af Overtrædelser af det nedlagte Forbud er privat, har ført til, at Rystejere, der have faaet Fredningsforbud iværksat, jævnlig benytte dette til selv at borttage Materialerne fra Forstranden for at sælge dem eller til at bestatte Stenfisserne ved at tillade dem at borttage Sten, Grus m. v. mod Betaling. Endelig klages der ogsaa over, at Rystejerne paa mange Steder, hvor Fredningsforbud ikke er nedlagt, have fundet paa at oprette Fredningsmærker paa egen Haand for saaledes med Urette at hindre Stenfisserne i deres Erhverv. — Rystejernes Anker mod den nugældende Ordning gaa navnlig ud paa, at denne ikke hder dem nogen tilstrækkelig virksom Beskyttelse for deres Ejendomme. Det er godt nok, siger de, at der efter Loven af 1862, hvor Forholdene kræve det, kan faas nedlagt et almindeligt Forbud ved Hjælp af Strandhuse, og at man ikke som tidligere er indskrænket til at nedlægge Forbud mod den enkelte Stenfisser, der træder Rystejernes Ret fornær; men derved lettes det dem kun i ringe Grad at faa Overtræderne dragne til Ansvar; thi for at faa fat i dem maatte de holde Rysten under stadig Opfugt og have en bemanded Vaad paa rede Haand til at ro ud og vidnefast skaffe Oplysning om, hvem Overtræderen er. Dernæst gør de opmærksom paa, at det er en ganske ufyldestgørende Ordning, at hver Rystejers skal tage Strandhuse for sin Grund, hvilket, hvor Ejerens Ryststrækning ikke er meget udstrakt, let gør den hele Foranstaltning ørkesløs, da det kun lidet nytter, at Ejeren af en kort Ryststrækning tager Strandhuse, naar Naboerne undlade det, saa at der ud for deres Ryster kan danne sig et Bølgeslag, der ogsaa vil virke ødelæggende paa den fredede Ryststrækning. Men desuden ankes der ogsaa fra Rystejernes Side over, at de nuværende Strandhuse ikke magte deres Opgave under de i de senere Aar meget forandrede Forhold, hvor Optagelsen af Grus og Sand fra Forstranden har begyndt at udvikle sig til en Storindustri, der drives med dertil særlig byggede Fartøjer paa 80 à 120 Tons